

Nr 10.

Av herr **Osberg**, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om meddelandet av tillstånd till lotteriföretag.

Det torde knappt finnas någon rörelse som så lätt giver tillfälle till rena bedrägerier som just lotterirörelsen. Man behöver bara iakttaga våra varulotteriers verksamhet, huru som det skyltas med värdefulla vinster och stora möjligheter. Om man lägger sig vinn om att studera deras metoder, så finner man genast, att det är rena humbugen. Vinster som t. ex. åsatts ett värde av 40 å 50 kr. befinnas mången gång knappt ha bråkdelen av det uppgivna värdet. Med vetskap om ett sådant förhållande kan man knappast stå till svars med mindre än att bringa spörsmålet på tal inför den myndighet, som har till uppgift att rätta till sådana uppenbara orättvisor.

Att helt förbjuda lotterirörelsen torde knappt låta sig göra, när det finnes tillfälle i grannländerna för individen att tillfredsställa sin spellusta, man må nu hysa vilka åsikter som helst om lämpligheten av att staten upprättar sitt eget penninglotteri, men nog får man medgiva, att det är en anständigare form än att staten medgiver en sådan mångfald osunda företag. Till försvar emot detta påstående torde det påvisas, att hos dem, som erhålla rättighet, måste avsikten vara att hjälpa en behjärtansvärd sak och däremot kan man hava svårt att protestera, men mot det sätt, på vilket dessa rättigheter utnyttjas, måste man ovillkorligen reagera. Det finnes, enligt mitt förmenande, ingen möjlighet för vederbörande att kontrollera rörelsen.

Det enda effektiva medlet är att förbjuda sådana företag, eller att medgivande i rena undantagsfall beviljas, tills den nu pågående utredningen om statslotteri hinner slutföras. Skulle tanken på statslotteri stranda, borde medgivande för vidare lotteriföretag helt för-

bjudas. Med anledning av vad jag sålunda anført får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta skrivelse till Kungl. Maj:t, att medgivande i rena undantagsfall må beviljas åt lotteriföretag, tills den pågående utredningen om statslotteri hinner slutföras och förslag till riksdagen därom inlämnats.

Stockholm den 17 januari 1921.

Oscar Osberg.